

жилището му множество американски и френски епископи да му честитат, а Лионският епископ Dupanloup го нарекъл „пръв ораторъ на вселенския съборъ“. Името на Шросмаера се прочуло въ цѣла Европа и Америка.

Слѣдъ неговатата рѣчь съборътъ рѣшилъ да се повѣрне цѣлния проектъ въ комисията, за да го прѣработи.

Когато билъ на дневенъ редъ проектътъ „за дисциплината въ католишката църква“, Шросмаеръ говорилъ противъ него, защото отъ една страна билъ непъленъ, а отъ друга съдържахъ излишности. Непъленъ е казва той, защото не обима всичкитѣ степени на ерархията, защото говори за вакантнитѣ епископски длѣжности, а не говори върху сщщественото, какъ именно трѣбва да се назначаватъ епископитѣ и пр. Като говори за кардиналитѣ на църквата, подсъща събора върху постановлението на тридентинския съборъ, споредъ което кардиналитѣ трѣбва да се назначаватъ измежду всичкитѣ католически народи, защото само тогава тая колегия ще прѣдставява цѣлата църква*). Свободата на църквата не трѣбва да се търси извънъ нея, а вътрѣ въ нея и външната ѣ защита ще стане излишна, когато въ нея се появятъ Златоустни Амброзии и др., а това пѣкъ ще се постигне, когато за епископи бждатъ назначавани мжже духовити и пр

Тая рѣчь на Шросмаера е траяла 2 часа. За нея „Gazette de France“ казва: въ началото на засѣданието прѣдсѣдателътъ забѣлѣжи на събора да не изказва одобрението си съ никакви знакове и, ако нѣмаше тая забѣлѣжка, то съборътъ щѣше да ржкоплѣска на Шросмаера поне десетѣ пкти (на 10 мѣста). Нѣкои епископи извяватъ, че такъво ораторско изкуство на латински езикъ не се е слушало вече нѣколко столѣтия, а единъ испански епископъ казва: че слѣдъ такъвъ мжжъ нѣма нужда да се говори повече.

На 13. май 1870. год. билъ на дневенъ редъ въ събора „проектътъ „за Христовата църква“ (de ecclesia Christi). Тоя проектъ се състоялъ отъ нѣколко глави, отъ които четвъртата съдържахъ учението „за незаблудимостъта (непогрѣшимостъ) на римски папа“ (de romani Pontificis infallibili magisterio).

Подъ горнитѣ думи не се разбира, какво папата билъ изобщо непогрѣшимъ, а тѣ значатъ, че папата не може да грѣши, да се заблуждава въ тълкуванието на вѣрата. Тоя въпросъ съдържа 2 точки: а) може ли назаблудимостъта на папата да се приеме за догма и б) трѣбва ли тя да се приеме и провъзгласи за догма. Съ първата точка сж съгласни всичкитѣ епископи, а противъ втората сж мнозина отъ тѣхъ, между които и Шросмаеръ.

Той говорилъ по тоя въпросъ на 2 юни 1870 г., изказалъ се противъ приеманieto на такъва догма между друго и поради слѣднитѣ двѣ съображения: 1) ако се приеме такъва догма, то съ врѣме може се случи, што папитѣ да почнатъ да считатъ еписко-

*) Болшинството на кардиналитѣ сж италиянци.